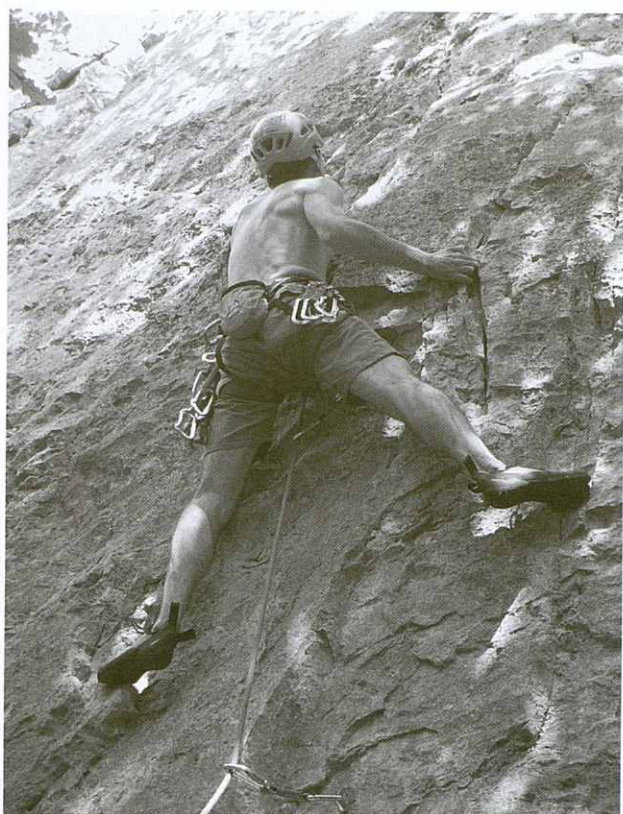

Escalada al Kal-Koritnica.
Foto: Montse Mena.

La capital, des del meu punt de vista, hi té poc a dir. És petita, bufona, tranquil·la... Però amb un dia fent un passeig ja l'has vista prou. La gràcia és pujar la torre del castell on pots contemplar les vistes aèries de la ciutat i fer algunes fotos.

Seguidament tirem cap al Sud del país i ens arribem al càmping habitat amb rocòdrom i molt freqüentat pels escaladors, és a dir, Osp. No tenim gaire bona rebuda doncs són passades les 10, i el càmping és fosc, tothom dorm... Es veu que allà només, només

s'escala, la gent ja ha sopat, res d'ambient... El poble mort. Doncs bé, plantem la tenda, fem el sopar, xerrem una mica i a dormir.

A banda d'esgotar les visites turístiques que ens quedaven (la cova més gran Postojna, el castell enclavat a unes grans parets, Capodistria -Koper-, i el poble "playero" de Piran) escalem a Crni Kal i a Osp. Des del càmping es pot arribar a peu fins a les vies, i també el sector de Misja

Aquest és el més típic dels seus desplaços ataronjats i l'extensa franja rocosa amb forma de ferradura.

El poble de Crni Kal queda una miqueta més lluny. Ni més ni menys que 271 vies entre 3r y 8a.

Tot i que hi ha unes 100 vies per sota de 6a, és una zona on predomina el grau baix i mitjà. La orientació entre sud i sud-oest. És una franja calcària amb vies de 10 a 35 metres. A l'esquerra tenim peus de via amb abundant ombra dels arbres i major risc de trobar-nos vies polides i de grau clàssic.

El càmping està a "petar" d'escaladors, tios "catxetes" amunt i avall, i a més el lavabo és mixt... renoi! un paradís per una dona "desalmada"... Jejejejeje... Jo no vaig dir ni mu per no ferir les sensibilitats dels meus companys... Però que val la pena només per això! Bé, només és una conya....

La veritat, Slovenija si vas a fer activitat de muntanya, barrancs, caiac o escalada és de PM, però si no, és un país verd, amb paisatges muntanyosos, vida tranquil·la i natura en estat verge que pots viure de primera mà. I això és tot!

Montse Mena

Volta cicloturista a l'Aragó

Quan els hi comentaven a alguns amics que teníem la intenció de realitzar una volta cicloturista a l'Aragó, durant el mes d'agost, ens deien: allà fa molt de vent, moltíssima calor i hi ha unes rectes inacabables... És, sense cap mena de dubte, el tòpic que molta gent té de l'Aragó, des de Catalunya i l'única imatge que se'n té és la de la N-II de Lleida a Zaragoza travessant els Monegros. És la idea que en tenen els qui en parlen sense conèixer ni haver recorregut el contrastat Aragó. Nosaltres, a part d'anar a fer muntanya, a peu, ens ha agradat sempre anar en bicicleta, cosa que no deixa de ser una manera de fer turisme bo i submergint-te més en el paisatge que no pas si es va en cotxe. Aquestes darreres vacances, hem decidit canviar la motxilla i les botes de muntanya per la bicicleta. Després de programar, sobre un mapa de carreteres, 12 etapes i de fer, per telèfon, la reserva dels hostals de cada final de recorregut, amb la roba de ciclista posada i a la motxilleta, només uns calçotets, una samarreta, un parell de mitjons, un pantaló curt i un potet de sabó

per rentar la roba, així com les mínimes eines, un parell de càmeres de recanvi, sortir ben d'hora al matí i molta il·lusió, són les poques coses que calen per fer una volta d'aquestes característiques. L'Aragó el tenim aquí al costat i és una meravella: el riu Ebre, les inacabables planures boterudes dels Monegros i les grans extensions agrícoles de la província de Zaragoza; els altiplans situats majoritàriament a més de mil metres d'alçada, les muntanyes i els boscos, sobretot d'alzinars i de pinedes, de la bonica província de Teruel; la província d'Osca i els seus contrastos des dels Monegros d'Osca a les planes extenses planes agrícoles i a les seves muntanyes prepirinenques i pirinenques amb les seves fagedes. Els pobles encantadors i singulars de tot l'Aragó que passem i els que ens hostatgem. La gent atenta, agradable que ens vàrem trobar, va fer encara més feliç i agradable la nostra petita "aventura". Les carreteres que vàrem recórrer tenien poquíssim trànsit. Ha estat per a nosaltres una experiència inoblidable. Vàrem començar i acabar la volta al bonic poble de